detud ei saanud. Kaks aastat pärast seda, kui Tallinna Raekohtu liiked Wolmaris, teiste Baltimaa linnade seltsis, Issanda surnukeha püha „rõõmsa joogiga" lõpetasiwad, tallitas seesama Raekohus juba ewangelikul meelel oma ülewaatamise ametit, linna „Musta munkade" kloostres. Lehekuu lõpul, aastal 1524 oliwad Dominiki mungad Heermeistre juures kaebtust tõstnud, et nemad omast kloostrest wälja aetud oleksiwad. Selle peale wastas Tallinna Raekohus: „Kui meie nüüd, meile iseäraliseşt armust kuulutatud Jumalasõnast wale õpetajaid nende wiljast ära tunnud oleme, oleme meie neid esiteks oma kohuse poolest mõni kord heaga, ja kui see ei aitanud, tõega noominud, et nemad oma pahandawat, Jumalast lahutatud elu ja oma eksitawat õpetust ja teisi kahjulikusi tegusi maha jätaksiwad, mida nemad siin Teie Würstliku Armuse linna priiduse ja õiguse kahjuks ja üleüldise hea elukorra häwituseks kaua aega kergel meelel pidanud on, ja et nemad püha Ewangeliumi ilma ühegi inimesteşt wälja arwatud lisata, selgeşt ja puhtast kuulutaksiwad; aga nemad ei ole seda mitte kuulda wõtnud, waid tuulde saatnud. Ja nemad on õigeşt kuulutatud Jumala sõna Ketserite eksituseks ja Kuradi õpetuseks sõimanud. Selleşt on siis siin palju erakondlikku kiustu ja tüli tõusnud,

nenda et meie oma õpetajaid mässamise waigistamiseks nende juure kloostresse saatnud oleme, üksteisega jumaliku kirja põhjusel seletama ja läbi katsuma, kellel õigus ehk kellel ülekohus oleks. Aga nimetatud mungad ei ole ühegi asjaseletusele walmis olnud, on enast oma peaga, Paapstiga ja tema waimuliku õigustega wabandanud, kuida neile keelatud oleks, kellegiga usu üle jumalikust kirjast waielda; nemad peaksiwad seda asja tulewa Konziliumi hooleks jätma. Ja kui meie nende kangekaelseşt waimust aru saanud oleme, millega nemad koguduses püha waimu ja Jumala sõna tõe selge walguse wasta panewad, oleme meie nende juhtuse ametit ja salalikku tallitust mida nemad ühegi kirja peale põhjustada ei wõi, koguduses ära keelanud."

Mungad püüdsiwad küll igapidi salamahti selle keelu wasta teha, kandsiwad ka kloostre wara kõrwale ja sundsiwad sellega Raekohut, kloostre waranduşt üleswõtma ja kallimaid asju Raekohtu warjule wiima, aga nende aeg oli täis ja nende wõimus oli lõppenud. Puhas Ewangeliumi õpetus oli kõikis linnas wõitu saanud ja munkade wastupanemist ei saanud kuidagi enam sallitud. Wägiwalda ega ülekohut ei saanud neile tehtud, aga Raekohus oli omale oma kristliku walitsuse kohust meele tuletanud ja sundis munkasi sedawiisi elama,